

## Polen 2

På grund af den hurtige exit fra Darlowo, pga. af røgen, fik vi ikke talt med havnefogeden om det store militære træningsområde, der ligger mellem Darlowo og Utska. Vi kan se, at alle fiske bådene sejler lystigt ind i det første område, men ikke ind i det andet. Så vi gør det samme. Det betyder at vi skal 15 sømil til havs før vi kan rette kursen øst på igen, og derfor kan det ikke betale sig at gå ind til Utska for det ville være 15sm ud, 15sm øst og 15sm ind igen. Vi bliver enige om at gå til Leba i stedet. Så skal vi da ikke 15sm ind igen.

Da vi er nået næsten ud til kanten af feltet, begynder der en veritabel krig inde på land. Det er det tunge artilleri der bliver øvet med. Det buldrer som om der var et kraftigt tordenvejr over hovedet på os. Så er vi glade for at vi gik helt herud.

Der er ikke en skid vind, så vi må endnu en gang gøre hovedparten af turen



for maskinen, det er ved at være lidt træls. Først ca. 15sm fra Leba kommer der lidt vind så vi kan sætte sejl.

Da vi kommer ind i havnen, ser vi at Ruby allerede er ankommet, det kan kun betyde en ting nemlig, at de er gået direkte gennem det militære øvelses område. Vi lægger til ved siden af dem og får at vide, at de var gået helt inde langs kysten og at de bestemt havde været noget urolige mens skyderiet havde stået på. Men tilsyneladende havde de kun skudt inde over land og ikke ud over vandet. Fedt at få at vide at vi havde sejlet 15 unødvendige sømil for motor.

Vi fortalte Ruby om nattens eskapader, med alt røgen, men de havde ikke bemærket noget som helst røg eller lugt. Deres telt lukker også meget tættere til end vores. Da de var vågnet, om morgenen, var der ikke noget hverken røg eller lugt.

Havnen i Leba ligger virkelig godt beskyttet for alt slags vejr. Det er en fuldt moderne marina med alle tænkelige services for lystsejlere. Der er wireless internet på havnen, så vi kan komme til at snakke med dem derhjemme. Godt at få talt med Stina og hørt at alt går godt.

Byen er et forfærdeligt turistificeret sted, så det er godt at havnen ligger et stykke fra byen. Der er alt fra diskoteker til western saloons og her er selvfølgelig også både en vikingebåd og den tro kopi af Sankta Maria som turisterne kan få en oplevelses fyldt tur med.

Næste dag er Pia blevet syg med kraftige mave kramper og høj feber. Det er surt for hende at skulle ligge til køjs i flere dage, så hun får ikke set meget af Leba.

Jeg tager en god cykel tur ud til en vandrekliit. Det bliver en meget flot tur gennem en fantastisk forårs grøn skov. Solen spiller smukt i de nyudsprungne lysegrønne birke og bøge blade. Der er anlagt en fin cykel vej ud til milen, så det er nemt at komme derud.

Da jeg er kommet ud til milen kan jeg se at den er mange gange større end vores hjemmelige, Råbjerg mile. Den her er mange kilometer lang og vel en godt 30 meter høj og et par kilometer i bredden. Det er det fineste fine sand. Det er meget tåget ude på Østersøen i dag, så det er godt vi ikke skal ud at sejle, men tågen driver ind over milen



og giver et næsten spøgelses agtigt lys. På den modsatte side ligger en kæmpe stor indsø med et mose område der grænser op mod milen. Grænsen mellem milen og mosen er kniv skarp. Man skulle ellers tro at det flyvske sand ville give en blødere overgang. Det fantastisk flot at gå rundt oppe på

milen, men der kommer en iskold vind ind fra Østersøen så man kan ikke holde ud at gå rundt i ret lang tid.

Vi ligger underdrejet i et par dage, hvor Pia er syg og med megen vind fra nord og store bølger direkte ind gennem de ydre moler. Det giver dog ikke meget uro inde i lystbådehavnen.

Den sidste dag, hvor Pia er kommet lidt til hæfterne igen, cykler vi en tur så hun også lige kan få et indtryk af byen. Det bliver man hurtigt træt af, så vi fortsætter ud til et ”sandslot” det ligger helt ud til Østersøen. Det viser sig at være et godt lille badehotel. På denne tid af året er der ikke mange gæster, Østersøen er kun omkring 10 grader nu.

Onsdag d. 14/5-08 står vi op kl. 5 om morgenen. Det er frostvejr uden for. Der sidder små is krystaller på dæk, telt og på sejlpresenningerne. Der er højt til himmelen i dag og den er fin klar og blå. Jeg går ud på molen for at se om der er tåge, det er der ikke, men der er som sædvanligt ikke en dyt vind.

Tilbage i båden har Pia, over VHF, fået tilladelse til at gå ud. Vi regner med at nå Hela, men i mit stille sind håber jeg at komme helt til Gdansk. Det er dog ca. 90sm, så der skal god fart i båden hele tiden for at det kan nås.

Vel ude på Østersøen sætter vi kursen langs kysten i et par sømils afstand. Ved 12 tiden kommer der lidt vind. Den kommer ganske vist fra øst. Det er lige ret imod, men vi beslutter at gå for sejl i et par timer og få lidt fred i ørene. Vi krydser og krydser og har egentlig god fart i båden, omkring 5 knob, men vi finder ud af at også strømmen er os imod og med ca. 1 knob. Så alt i alt kommer vi ikke rigtigt fremad. Efter 3 timer er vi kun kommet omkring 5 sømil i den rigtige retning. Med den fart vil vi ikke engang kunne nå til Hela inden solnedgang. Så vi starter maskinen, men beholder sejlene oppe. På den måde går det derudaf med 6-7knob. Da vi er godt nede mod Hela regner jeg på om vi evt. kan nå Gdansk og det kan vi lige inden det bliver helt mørkt, hvis vi holder farten. Vi beslutter at prøve.

Den sidste time inden Gdansk er vinden frisket så meget, at vi kan gå god fart med sejl alene. Jeg er helt ked af at skulle bjerge sejlene da vi skal anløbe.

Efter solnedgang, men inden det er helt mørkt, anduver vi havnen i Gdansk. På vej op af floden bliver det helt mørkt, men det er ikke noget problem for der er masser af lys alle steder langs kajerne.

Det bliver en meget flot og spændende tur op af floden. Det tager ca. 1 time fra munden og ind til marinaen. Det sidste stykke sejler man langs kajerne i den gamle bydel. Alle de fine gamle bygninger og tårne er smukt belyst.

Havnefogden kommer stormene og dirigere os helt ud i den fjerne ende af havnen. Man ligger meget fint her, men der er lang vej til toiletterne. Han kan ikke et ord uden på polsk, men med fagter og et par tyske ord forstår jeg at jeg skal komme op på havnekontoret om 5 minutter og udfylde nogle papirer. Det er nu ikke de store sager, så det er hurtigt overstået.

Vi får hurtigt stuvet og klaret skib og sejl. Snupper lige et enkelt glas rødvin og så til køjs.



Gdansk er en meget hyggelig by med en flot istandsat gammel bydel med fin gammel brolægning i alle gaderne. Det er hyggeligt at traske rundt her og kigge på alt livet. Pia har inviteret mig på brunch, så vi går rundt og leder efter et sted, hvor man kan få noget der ligner det. Vi finder aldrig et sted, så det ender med at vi køber noget brød og ost i torvehallen. Så finder vi et lille grønt sted med en bænk og indtager vores 'brunch'.

Torvehallen er en gammel stations bygning der er ombygget til torv for grønt, mejeri, fisk og kød vare i kælderen og alle de sædvanlige tøj, sko og andre vare på de to øvrige etager. Alle fødevarerne er meget appetitligt anbragt og næsten alle ekspedienterne bruger handsker når de skal tage f.eks. et stykke kød frem.

Ellers har det at købe ind her i Polen været en lidt blandet fornøjelse. I Kolberg havde de flere supermarkeder af ok omfang og kvalitet mens der i Leba kun var små kiosker (delikatesy på det lokale sprog) med lidt brød og pålæg samt alle slags øl og vodka. Priserne i Kolberg og Leba er ca. 1/3 af i Danmark. Her i Gdansk er priserne tæt på samme niveau som hjemme.

Vi bruger de næste par dage på at være rigtige turister med shorts, sandaler og skudklart kamera. Vi ser den store katolske katedral der er vældigt imponerende og som har et meget smukt gammelt ur der viser planeter og stjernetegn sammen med dato og tid.

Vi skal selvfølgelig også lige en tur forbi solidaritetspladsen og se mindesmærket for de polske værftsarbejderes kamp mod sovjet styret. Det gav faktisk lidt gåsehud at stå her og tænke på hvor modige de har været. Vi undrer os lidt over, at der ikke er noget som helst der referere til Lech Valensa. I souvenir boden findes et enkelt portræt af ham gemt af vejen i det fjerneste hjørne.

På byens restauranter får man god og veltillavet, men lidt tung, mad i rigelige mængder og til omkring det halve af prisen i København.



Overalt i Gdansk og for den sags skyld også i de andre byer, vimler det med rav sælgere. Mange er bare små fortovs boder med nogle halskæder af mere eller mindre tvivlsom rav kvalitet. I Gdansk har de en hel gade hvor der er kun sælges rav. Enkelte af rav sælgerne har forenet rav salget med restaurant eller café, så der er virkelig ”rav i den”.

Havnens internet rækker ikke helt ud i vores ende. Så vi pakker alt computer udstyret sammen og går op på havnekontoret hvorfra vi kan snakke med dem derhjemme, få vejrudsigt og nyheder. Det er rart. Samtidig kan vi lige få vasket

tøj da det er samme sted.

Vi snakker med forskellige folk og fortæller at vi vil til Kaliningrad. Alle uden undtagelse fraråder os at tage derover. Vi får fortalt en del historier om hvor grueligt galt det kan gå. F.eks. om at øvrigheds personer bare udsteder bøder uden grundlag ind til omfanget svare til bådens pris og derefter beslaglægger båden. Eller om hvis man ikke betaler bestikkelse så må man forblive bagerst i køen ved indklarering.

Vi skal virkelig tage os sammen for at holde fast i troen på at mange af historierne er overleveret fra tredje part og at de referere til samme incidenter, så virkeligheden er langt mindre skræmmende. Desuden mener vi at have en god kontakt i Kaliningrad i Arne Grove der er dansk konsul der.

Vi skal til at tænke på at komme videre. Vejrudsigten lover vejr med ikke ret meget vind fra NØ i de næste par dage. Ringer til Arne over skype for at høre hvilken rute vi må gå i russisk farvand.

Første version lyder: at vi skal gå til Pionersk på nord kysten for at indklare og paskontrol, herfra med hjælp fra lokal sejler, til Baltisk og videre op til Kaliningrad by. Det lyder temmelig skørt i vores øre for så skal

vi sejle det samme stræk mellem Balisk og Pionersk flere gange. Sammen med alle historierne syntes vi det begynder at lyde lige lovligt besværligt. Senere hvor vi taler sammen bliver det til at vi får en lokal mand ombord på grænsen mellem Polen og Kaliningrad. Med ham går vi til Pionersk og indklarere og så tilbage til Kaliningrad. Vi begynder at tænke på om de nu også har styr på os derovre. Vi diskutere om vi skal opgive Kaliningrad eller evt. bare gå til Pionersk og så tage en dagstur til Kaliningrad by og så gå til Kleipeda i Litauen.

Men jeg vil derind. Det er for stor en del af formålet med turen der skal gives afkald på hvis vi ikke tager dertil. Det at vise at man kan besøge alle landene og det at kunne beskrive forholdene for andre sejlere syntes jeg er for meget at give afkald på.

Vi bliver dog enige om at hvis der er noget der smager af problemer, så sejler vi simpelthen igen.

Søndag d. 18/5-08 sørger vi for at få bunket diesel, vand og proviant og så er det ud fra Gdansk. "We are going to Hel". Hel er en lille fiskerby der ligger på spidsen af den sandtange der går ud midt i Gdansk bugten.

Vejret er smukt og temperaturen er ca. 18 grader. Det går nemt med at komme ud af den lange kanal. Vel ude af havnen sætter vi sejl. Vinden er 3-6m/s fra N, så vi kan lige holde Hel på et ben. Der står en ganske ubehagelig strømsø lige omkring havne indløbet og de første par sømil.

Pludselig frisker vinden ganske meget, vel op mod en lille kuling og stadig fra N. Vi må mindske sejl og det bliver en meget hård og våd tur til Hel. Så måske er der noget om "we are going to Hel". Der er meget kort mellem de stejle søer der er omkring 1½m høje. Vi stikker stævnen direkte igennem mange af søerne og det vælter ind over forskibet med vand. Ankerbrønden er fyldt flere gange undervejs.

Efter ca. 5 timers hård sejlads anløber vi Hel. Da vi har lagt til skal alt det våde tøj hænges til tørre. Nede i kahytten undre jeg mig over at der ligger lidt vand på dørken hvor det ikke kan komme oppe fra. Jeg åbner dørk lugen og ser at det er fyldt med vand. Åhhhh neeej. Hvor fanden kommer det fra. Har vi slået hul i skibet? Er kølboltene blevet utætte? Er der hul i ferskvands tankene?



I gang med at tømme vandet ud. Det er mange liter. 30 40 liter måske. Heldigvis kommer der ikke mere vand ind når vi tømmer noget ud, det tyder på at det ikke er en utæthed under vandlinien. Da det kun er foran masteskottene at der er vand, begynder vi at fatte mistanke til at der er en læk i ankerbrønden der jo har stået fuld af vand flere gange undervejs. Næste dag er det i gang med et større detektiv arbejde for at finde årsagen til at så meget vand kan komme ind i kahytten. Først checkes om vandposerne er utætte, men det er der ikke rigtigt tegn på, til gængæld lugter der lidt af øl i det ene rum til tankene. Det viser sig at en af vores medbragte øl ikke har været helt tæt. Lækkert! nu kan vi så oven i købet give os til at vaske hele skivet af for øl lugt. ”At sejle er at arbejde.” Det lykkes at identificere årsagen. Det er i hjørnerne hvor ankerbrønnen er samlet med skroget at der i hver side er en større åbning der passer med at der kan komme så store mængder vand ind. Vi tørrer det ud og lukker hullerne med SikaFlex.

Efter at båden igen er klar til at sejle videre, tager vi cyklerne frem og køre en tur ca. 10 km til nabobyen længere inde af sandtangen. Det er en fin tur ad en udmærket anlagt cykelvej. Undervejs er der et museum for gammelt russisk militærgrej som tanks og lignende. Den slags museer findes der en del af overalt i disse egne af Polen. Der er opsat en del tavler langs ruten der forklare hvilket dyre og plante liv der findes her på tangen. Et af de mere interessante skilte viser at der findes vildsvin. Vi ser nu ikke meget andet end et par solsorte og en enkelt då. Tangen er vel omkring 1 kilometer bred og ganske mange ca. 50km lang. Her er fine sand klitter og fyrreskov, men meget af området er afspærret som militært øvelses område.

De små byer her på tangen er helt afhængige af turisme og er derfor fyldt med café'er og restauranter og som sædvanligt også en masse støjende morskabs maskiner. Det er ikke særligt charmerende og det er lidt synd for vi tror at med lidt omtanke kunne de her steder være super hyggelige og tiltrække kvalitets turisme.

Polakkerne er ikke meget for at snakke og slet ikke på engelsk. Jeg vil ikke sige at det virker som om vi ikke er velkomne blot at de er meget reserveret.

Alt i alt kan vi sige, at Polen absolut er et besøg værd, men at her er meget turistet på den dårlige måde. Gdansk er en perle og strandene på nordkysten er fantastiske.